

N.P.

PRINCEZNA Z NÁDRAŽÍ

V TEMNOTĚ, KDE SE STŘETÁVÁ SVĚT
NARKOMANŮ A POLICISTŮ,
JE BOJ O PŘEŽITÍ NEÚPROSNÝ

xyz

Princezna z nádraží

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

N. P.

Princezna z nádraží – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

© N. P., 2023

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7683-454-5

ISBN e-knihy 978-80-7683-456-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-457-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-455-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

N.P.

PRINCEZNA Z NÁDRAŽÍ

Odborný poradce Roman Sivák

xyz

Věnováno E. C.

Robert, Magnet a Klára

Magnet se jemně dotkl nosu, potáhnul, zadržel dech a nechal stéct hořké sliny do úst. Nosní přepážka ho jemně pálila. Ucítil nekonečnou úlevu. Díval se z okna bytu. Vnímal tmavý horizont, jemně zářící hvězdy, ticho plující nocí, kouřící cigaretu, hustý proud dýmu valící se z okna na ulici. Na chvíli vypnul. Uvelebil se na obrovském koženém gauči. Všechno se odsunulo někam do dálky. Všechno a všichni, zůstal jen on. Samota ulice byla jeho domovem. Dokouřil, nedopalek vyhodil oknem. Než odešel, rukou utřel stolek a podíval se, jestli něco

nezapomněl. Batoh si dal na záda. Rozhlédl se a zmizel ve tmě.

„Do háje, proč zrovna dnes?“ zaklel policajt. Vystoupil z auta a prohlédl si dům. Normální novostavba s předraženými byty. Se stěnami, kterými je slyšet každé slovo. A stokrát vykradenými sklepy.

„Přišla jsem z noční a našla jsem otevřené dveře do bytu. Vevnitř je všechno zpřeházené,“ opakovala ženská se smutným obličejem to, co řekla spojovatelce na lince 158.

„Já vypadám hrozně, chce se mi brečet.“

Policajt pokrčil rameny a něco prohodil, aby dala pokoj.

Dveře byly vylomené.

„Vy jste sám?“ zeptala se. Postarší policajt byl sám. Zavolal technikovi a operačnímu.

Technik vyfotil vchod, okolí domu, dveře bytu a s měřítkem zaznamenal poškozený zámek s našťipnutou deskou.

„Co vám zmizelo?“

„Tady jsem měla řetízky,“ ukázala na prázdnou šperkovnici. Technik ji vyfotil a oprášil argenterátem.

Byt byl vzhůru nohama, ale nic dalšího nezmi-zelo.

„Někdo seděl na gauči,“ ukázala na velký kožený gauč. „Já to poznám, pořád ho čistím. Večer, než jsem šla, jsem ho přerovнала.“

Před gaučem byl konferenční stůl se skleněnou deskou utřenou rukávem.

„Vypadá to, že ho někdo utřel, jako by tu seděl a svačil.“

„To je možné,“ připustil policajt.

„Vy kouříte?“ zeptal se technik.

„Nekouřím.“

„Na balkóně je vajgl.“

„Někdo z vašich známých chodí kouřit na balkon?“ otočil se na ženu.

„Ne, manžel je nekuřák a nikdo jiný tady nebyl.“

„Kamarádka? Milenec?“ zasmál se technik.

„Ne, to ne.“

„Tak to vezmeme jako stopu,“ pokrčil rameny policajt.

„Máte toho hodně? Jako takových případů?“ zeptala se.

„Poslední dobou ano.“

Poškozené dal podepsat poučení. Na parkovišti kouřil technik.

„Tragédie v přímém přenosu,“ ušklíbl se a típnul cigaretu.

„Asi dvacátá tento měsíc.“

„To mi řekni, kdo to dělá?“ zeptal se dozorčí.
„Pořád to samé, vykopnuté dveře, zpřeházené věci a škoda pár tisíc.“

„Co já vím, teď je jich hodně puštěných z basy.“

„Volal šéf, že si to bere kriminálka jako sérii, máme se snažit.“

„Ať se snaží oni, měli si to vzít dávno.“

Magnet byl hubený, neduživý, pomalý, zneužitý, zfetovaný, kradl jak straka, a jediným kous-

kem dobra, které se v něm našlo, byla jeho dcera. Rodiče ho vyhodili na ulici, když jim podruhé vykradl barák. Živil se krádežemi v supermarketech. Nosil tuňáky, kávu, salámy, malé spotřebiče, oblečení, prostě cokoliv, s čím ho nechytily. Od dětství koktal a bral perník. Jediné, na čem mu záleželo, byla Klára. Klára milovala Magneta a Magnet miloval Kláru. Měli spolu dítě. Starali se o malou Klárku v bytě Klářiny matky.

„Kdes byl celou noc?“

„Měl jsem práci,“ koktal Magnet. Položil před Kláru zlaté řetízky. Už nemohl chodit po obchodech. Všude ho znali. Každý policajt viděl na záznamu hubeného feťáka a věděl, kdo to je. Magnet krást uměl, ale šíleně se bál kriminálu. Policajti mu sečetli nějakých dvacet krádeží a od soudu odešel s podmínkou a slibem, že jestli ještě něco ukradne, půjde sedět.

„Já přinesu peníze vždycky,“ koktal před Klářinou matkou. Magnet dřív nosil kávy, salámy a šampóny. Jednou domů přinesl rozsudek s velkou podmínkou. Klářina matka měla známého

právníka, ale i bez něj bylo jasné, že je zázrak, že nešel sedět.

„Jenže soudce věděl, že by mě tam zbili, tak mě pustil,“ koktal tehdy.

„Jsi tady jenom kvůli tomu děcku, a abys odmakal, cos posral,“ vmetl mu otec do ksichtu. Magnet dostal krumpáč. Krumpáč se zabořil do hlíny, zasekl se o kámen, a Magnet málem spadl. Jeho otec zakroutil hlavou.

„Tak a tady se můžeš fotit na facebook,“ zasmál se a odešel. Magnet přišel domů úplně zničený. Prací zhubl ještě víc. Vypadal jako kostra potáhnutá linoleem.

„Kláro, já, já to nedám, mně se to nelíbí.“

Klára se na něj podívala. Chytla ho za ruku.

„A co budeme dělat?“

„Nevím, ještě tam půjdu a uvidím.“

Klára dávala celou mateřskou matce.

„Mám na to strašnou chuť, ani nevíš jak moc,“
zašeptala. Magnet ji pohladil.

„Taky bych si střelil.“

„Já nemyslím fet.“

„A co myslíš?“ zeptal se hloupě. Klára se nahá
položila na postel.

„Hlavně potichu, ať nevzbudíme malou.“

Magnet byl rychle. Vůbec ho to nebavilo. Celý den myslel na perník. V nosních dírkách cítil Savo, kterým vaříč čistil pervitin. Zavřel oči a představil si, jak mu jehla proniká kůží a pouští do žíly teplo, úlevu, lásku a city. Usnul a za chvíli ho vzbudil budík. Spánek utekl jako voda. Zoufalý se potácel sídlištěm na stavbu. Všecko špatně. Celý den se lopotil s krumpáčem a lopatou. Znal každý kousek tmavé hlíny, kusy cihel a kamení, které mu přinesly peníze. Do toho v noci přšelo a hlína byla rozmočená. Na konci šichty mu otec dal tašku s věcmi pro malou a patnáct stovek.

„Ne, že to prohraješ,“ ušklíbl se a odjel domů.

Roberta pervitin přitahoval jako magnet. Nic tak šíleného nikdy neměl. Vzpomněl si, jak poprvé kouřil trávu. Chechtal se jak pako. Chlast mu nic neříkal, jen po něm zvracel a bylo mu zle.

„Je to mazec kámo, mazec,“ vykresloval mu stavy na perníku bývalý spolužák Pavelka, „kam se hrabe tráva.“

Robert to prostě zkusit musel. Vytáhl tři stovky z peněženky. Položil je na stůl.

„Seženeš to?“

Magnet odsypal do sáčku trochu růžovobílého prášku.

Jeho bývalého spolužáka Pavelku vyhodili ze školy kvůli absenci. Tomáš Pavelka vytáhl z batohu plastové brčko. Na záchodovou desku vysypal pervitin. Žiletkou nachystal dvě stejné čáry.

„Šnupej,“ poručil. Robert nasál nosem čáru. Krystaly ho štípaly na sliznici. Z pravého oka mu vytryskly slzy. Jako by se zastavil čas. Opatrně se nadechl. Zalila ho vlna energie.

„Píše, co?“

Roberta pátil nos. Slzel, ale bylo mu skvěle.

„Hej, nemáš cígo?“ zeptal se spolužák. Robert koupil krabičku camelek.

„Prosím, pane Pavelka.“ Nabídl mu z krabičky cigaretu.

Pomalou vyfukovali kouř.

„To je krása. Ty píčo, to je paráda.“

Pavelka pokrčil rameny. Robert se celý večer procházel městem. Vzduch byl prosycený teplým létem. Všechno se mu zdálo skvělé. Tak tohle je ten úžasný pocit. Nejlepší, co kdy poznal.

„Kde jsi?“ zeptala se ho doma matka. „Nevíš, kolik je hodin?“

Robert sklopil oči, vymluvil se na kamaráda a napil se vody. Matka zakroutila hlavou a poslala ho do postele. Ležel a nemohl usnout. Euforii vystřídala únava. Hlavou mu běžel celý den. Na jednu dostal šílený strach.

„Tome, neviděl nás někdo?“ napsal Pavelkovi.

„V klidu, vole,“ odepsal Tomáš a Robert se uklidnil.

Nad ránem na chvíli usnul. Školu přežil a táhl se domů.

„Mám za tři kilča, dáš zase?“ napsal mu Magnet.

Robert se sešňupal na záchodě v Maroku.

„Nechceš radši buchnu? Je to lepší,“ řekl Magnet.

„Co?“

„Jako do žíly.“

„Ne,“ zakroutil hlavou Robert.

„Já musím makat, abych uživil malou, dívej,“ ukázal mu mozočnatou ruku, „kopu, kopu kanál a tímhle si jenom přilepšuju.“

„Kdybys chtěl, tak ti nějak helfnu,“ nabídl se Robert. Magnet se zasmál a zmizel.

Robert si venku zapálil. Díval se kolem sebe. Zase bylo všechno krásné. Cítil, že svět miluje. Zvláštní, že tohle je zakázané, přitom je to tak dobré. Dva dny skoro nejedl. Žaludek měl stažený, ale bylo mu dobře. V parku potkal spolužáky.

„Co ti je, Roberte?“ zeptala se spolužačka.

„Nic, mám alergii.“

„Co máš s okem? Takové oči má Pavelka! Jsi na piku, vole.“

„Mám alergii.“

„Ty máš alergii na parno,“ uhodl spolužák. Všichni se zasmáli.

Robert odešel pryč. Měl pocit, že ho sledují. Že se na něj dívá celý park. Každá ženská na ulici si ho prohlížela.

„Můžeš mi říct, proč nejsi doma?“

„Mami, jsem venku, co je?“

„Je pět hodin, nemáš se učit? Nemáš doma práci?“

„Ano, mami,“ odsekl.

Tereza položila telefon. Zatracená puberta.

Magnet si doma sedl na gauč. Díval se do zdi.

„Ty jsi nebyl v práci?“ zeptala se Klára.

„Byl jsem něco střelit,“ podal jí svazek bankovek. „To je pro malou.“

Klára mu donesla pití. Pohladila ho po hlavě.

„Malá spinká.“

Klára seděla Magnetovi na klíně, hladila ho a šeptala.

„Víš, je to těžké s malou, ty jsi pořád v práci a já jsem jen pořád s ní.“

„Tak ji pohlídám. Někam jdi.“

Klára se rychle oblékla.

„Víš, co máš dělat? Máti je na noční, tak kdyby něco, volej.“

Magnet se díval na dceru. Spinkala jako sladká víla a občas se usmála. Klára zmizela jak pára nad hrncem. Magnet zíval. Báł se, že se malá probere a on nebude vědět, co dělat. Nachystal si hrkáv-

ku. Čekal. Za chvíli prošel byt. Otevřel všechny zásuvky, skříň, prohledal postele, ale nenašel nic, co by se hodilo. Nakonec otevřel skříňku nad umyvadlem. Našel načaté plato diazepamů. Dva prášky odřezal, schoval je do kapsy a vrátil se ke Klárce. Půlku diazepamů snědl.

Klára šla rovnou ke žlutému domku a zazvonila na zvonek. Dveře se otevřely a ona vešla dovnitř. Vevnitř byl klid. Posadila se na sedačku.

„Tak co malá?“ zeptala se Jana. „Já jsem úplně v háji, dvojčata jsou záhul.“

„Věřím, mně stačí malá a mám dost.“

„Dneska hlídá Magnet?“

„Poprvé.“

Jana na stůl položila sáček s krystaly a trochu z něj vysypala.

„Co probační?“

„Dávám si bacha a předtím, než jdu s močí, si nedám.“

Klára ze svazku bankovek vytáhla pětistovku a položila ji na stůl.

„Trochu si vezmu domů,“ zasmála se a dlouze šňupla. Sáček si schovala do peněženky.

„Neměla jsem od té doby, co mi řekli, že ji donosím.“

„Co mateřská?“

„Celou dávám máti, kupuje jídlo a věci pro malou.“

„Ten můj kretén pořád volá z basy a něco chce, jinak bych neprodávala, ale musím. Potřebuju věci pro dvojčata, prostě chci, ať mají hezké hračky, ať to nemají jako já. Chápeš? Prostě musím, všechno na mě padá. Mám insolveni. Skoro nic mi nezbude. Žádné prachy. Pořád sem chodí Palmička. Nosí mně matroš a musím s ním šukat. Děcka to viděly, nevím, co mám dělat, sakra. Tohle špatně dopadne, vím to, ale nemůžu s tím nic udělat, nikdo to nechápe.“

Janě tekly po tváři slzy. Klára ji objala. Jana se usmála.

„Bude dobře.“

„Nebude, to vím, jsem prostě v hajzlu, Kláro, a tebe to čeká taky, já беру od čtrnácti let a nedokážu s tím vyjít, prostě pořád je to silnější než děcka. Kolikrát jsem si říkala, že jim dám něco do pití a půjdu se přestřelit, ale prostě to nejde, nedokážu je ani zabít, oni jsou součástí mě. Taky jsem si myslela, že děti všechno změní, že nebudu prodávat fet, ale musím, nemám na nic, kurva.“

Klára se na ni dívala. Pohladila ji po tváři. Jana ucítila teplo Klářina těla. Klára ji chytla kolem pasu. Jana ucukla hlavou a zašeptala, že tohle nechce.

„Neboj, to bude dobré, neboj.“

Jana naplnila sklenici vodkou a vypila ji.

„Ani chlast mi nic nedělá.“

Klára vytáhla cigaretu.

„Tady nekuř, jdi ven.“

Klára na dvoře nasála kouř z cigarety. Cigaretu ji uklidňovala. Pozorovala dým plující večerem, stoupající mezi keři ke hvězdám a k velkému měsíci, kde se rozplynul a zmizel. Pervitin jí dělal dobře, tak dobře, že myslela na to, jak se zamilovala do Mag-

neta a otěhotněla. Teď bylo všechno pryč, všechno jí utíkalo. Nesnášela zodpovědnost, protože jí svažovala ruce. Vyčítala si tyhle pocity. Klára nikoho neměla. Otec ji zneužíval, matka chlastala. Vyrůstala v děcáku. Nevěděla, co je rodina. Nic z normálního života neznala. Pak potkala Fridricha, který si z ní udělal matraci. Nakonec otěhotněla s Magnetem. Fridricha zavřeli a víckrát o něm neslyšela. Nikdy nic kromě děcka neměla. Myslela, že bude žít z mateřské, ale všechno bylo drahé. Nic jiného než fet pro ni nebylo dobré. Jana měla pravdu, jak jsi v tom, tak už jedeš a není cesty zpět.

Někdo vešel do domu. Jana ho pozdravila. Přišel za ní Palmička. Palmička byl vaříč a vlupkař. Pendloval mezi kriminálem a lidským odpadem. Nic jiného neuměl. Na stůl položil sáček s bílými krystalky.

„Máš prachy?“

Jana mu podala svazek bankovek.

„Dělej, vysvleč se.“

„Já nechci, chápeš, na dvorku je Klára, sakra.“

„Ať vypadne,“ poručil.

„Jdi do háje,“ sykla Jana. Dostala facku.

„Kurva, nesar mě, dělej, nebo vás všechny podřežu!“

Jana otevřela dveře. Řekla Kláře, že musí odejít. Palmička si Janu prohlížel. Viděl hubenou holku s krátkými vlasy a boláky ve tváři.

„Už nejsi dohola?“ zachechtal se. Jana se ho bála. Palmička byl vysoký chlap se zlým pohledem. Vlasy si česal dozadu. Na vrchu hlavy si dělal malý copánek. Ksicht měl propadlý fetem a ruce potetované.

„Nechceš si vydělat? Jana dneska nemá náladu.“

Klára zakroutila hlavou.

„Ty hajzle,“ vykřikla Jana a dala Palmičkovi facku. Chytl ji pod krkem a vytáhl nůž. Čepel položil Janě na krk.

„Zavolej fízly, Kláro,“ zašeptala Jana.

„Kurva, zkus si. Já znám všechny fízly a víš, kolik lidí jsem dostal do kriminálu? Mě basa nauči-

la, jak všechno přežít, tak mě nesar, a i kdyby, tak si to zase odsedím.“

Klára utekla z domu. Palmička pustil Janu a ukázal na sáček s pervitinem.

„Dělej,“ křikl.

„Neřvi, uslyší to sousedi.“

„Seru na ně, dělej.“

Jana si dala dlouhou čaru pervitinu. Svlékla se.

Magnet doma usnul vedle kolíbký. Klára si čichla k malé. Drcla do Magneta.

„Je pokaděná a ty chrápeš,“ vztekla se. „Já ji tady s tebou nemůžu nechat ani minutu.“

Magnet vzal malou Kláru do rukou. Položil ji na stůl, rozbalil plenku a do tváře ho uhodil pach dětské stolice. Ubrouskem jí utíral zadek. Malá se usmála.

„Panebože, musíš to utírat opačně, nebo se jí to dostane do pipky a bude mít infekci.“

Klára si vzala malou, přebalila ji a s povzdechem položila do kolíbký.

„Ty to nikdy nezvládneš, ani prachy nepřineseš, nic nebo málo. Všichni jste stejní, i ten Janin zavřený kripl. Jen slibujete, a nic z toho.“

Malá Klárka spala. Klárka byla jako všechny děti smažek. Hodná a nenáročná. Asi věděla proč.

„Radši vypadni, ať tě nevidím.“

Magnet se nehádal. Kláru a malou miloval a nesnášel hádky. Potichu vypadl z bytu. Viděl, že Robert je aktivní na messengeru, a napsal mu. Za chvíli se sešli.

„Nemůžu spát, vůbec to nejde. Naši spí, tak jsem potichu zdrhnul.“

„Dáš, dáš si trochu?“

„Proč ne?“

„Klára je našťvaná, že nemáme prachy. Já jí všechno dávám. Ona je jen doma s malou a jinak nemá žádnou práci. Chápeš to? Nic nemusí, jen být s malou.“

„Tak máš výplatu?“

„Jo, ale otci splácím, co jsem mu ukradl, a mám dluhy ze soudu. Když to necvaknu, tak jdu sedět.“

Robert si už zvykl na hořké sliny.

„Dobré,“ posoudil kvalitu.

„Je to čisté, úplně,“ koktal Magnet. Vytáhl inzulinu. Nasypal dovnitř pervitin a nalil do stříkačky destilovanou vodu. Hned našel žílu a píchl si.

„Tohle je fakt lepší, fakt. Já-já se dřív taky bál, ale pak jsem to zkusil a nic není jak jehla. Dám občas nosem, naposledy jsem si dal v jednom bytě. Měli tam krásný gauč. Udělal jsem si pohodlí a šňupl si,“ smál se.

„Jako u tebe doma?“

„Skoro, já potřebuju prachy, Robe.“

„Já taky, všechno jsem uvalil za piko. Naši nesmí přijít na to, že nemám.“

„Musíme něco vzít.“

„Jak vzít?“

„Prostě vezmeme koloběžku nebo kolo a bude.“

„Já nekradu.“

„Já-já jsem to už udělal mockrát, hodí to aspoň trojku.“

„Co policajti?“

„Nikdy na nic nepřišli. Mě pokaždé sebrali za obchody. Tam jsou kamery a natočí tě, víš?“

Magnet zavedl Roberta k velkému domu. Dům byl nový, s kovovými žaluziemi a rovnou střechou. Kolem byl cihlový plot s velkým dvorem.

„Tam na dvoře nikdo není, neboj, kdyby něco, písknu. Tak dělej. Viděl jsem to kolo přes den, není ani připoutaný, pak na něm odjedeš k točně a schováš ho v lese.“

Robert se rozhlédl kolem sebe. Všude byl klid. Dvůr slabě osvětlovala pouliční lampa. Vyšvihl se na plot. Opatrně skočil na zem. Ve tmě viděl obrysy kola. Potichu šel k němu. Zkusil, jestli není zamknuté. Opatrně přešel zpět k plotu, kolo přehodil na ulici. Za chvíli jel pryč. Něco mu říkalo, že musí odsud. Šlápl do pedálů. Kolo jelo krásně. Nové drahé kolo. Rozjel se. Makal, jak to šlo. Měl pocit, že letí. Cítil proud vzduchu ve vlasech. Nové dobrodružství plné adrenalinu. Šíleně se mu jízda líbila. Projel kolem točny. V lese zpomalil. Svítil si mobilem a hledal něja-

kou díru. Kousek od cesty našel vývrat, kam kolo zahrabal a přikryl větvemi. Hotovo. Všechno šlo jako na drátku. Magnet mu napsal, že se potkají, a vrátil se domů.

Dvojčata

Zíval jsem na dvoře obvodního oddělení.

„To byla noc, záda mě bolí jak čert a do toho jsem ve čtyři ráno málem usnul. Pak se otevřely dveře, vylezl Kolesár a pozdravil mě. Přitom si mě točil na mobil,“ řekl mi dozorčí z noční směny, zaklel a zív si. Kapitán Kolesár byl z odboru vnitřní kontroly.

Ze šatny přišel kolega. Sedl si za volant služebního auta.

„Kam to bude?“ zeptal se dozorčího.

„Domů, ale vezmi to přes benzinu, potřebuju cigára.“

Dozorčí seděl za sedadlem řidiče. Na místě za spolujezdcem se vozí jen špína.

„Miluju maníky, co svoji službu prospí a pak ti budou kázat.“

Řidič prudce zabrzdil.

„Co je?“

„Skočila mi tam kočka.“

„Ty vole, to mi nedělej, já nejsem Kolesár, já mám páteř,“ zaskučel dozorčí. Celé auto se zasmálo.

„No, ještě že jdu odsud,“ odpověděl jsem a v duchu se zasmál.

Zastavili jsme na benzínce.

„Chcete něco?“ zeptal se dozorčí a šel pro cigarety.

„Chci domů,“ zaúpěl kolega, seděl za volantem a nepřítomně se díval před sebe. „Já jsem se včera vrátil z dovolené, a ještě jsem to nevstřebal.“

Dozorčí se vrátil s krabičkou cigaret a dvěma plechovkami piva.

Rozjeli jsme se na předměstí, které se krčilo v údolí obklopeném lesy. Všude byl klid. Občas něco zašumělo ve vysílačce, ale nic pro nás.

„No to mi vysvětli, co tím myslíš? Jenom jezdíš po kontrolách, každého buzeruješ a pak se divíš, že tady nikdo nechce sloužit. Ty jdeš pryč, a k tomu dalších pět lidí.“ Řidič jmenoval všechny, kteří odešli za poslední půlrok.

„Asi to tak mají rádi,“ zasmál se dozorčí.

„Kašli na to, nějak bude,“ poradil jsem kolegovi za volantem.

„To je fakt.“

„Proč ses vlastně rozvedl? Jste si po tolika letech nerozuměli?“ pokračoval dozorčí s debilními dotazy. Otevřel si první dvanáctku.

„Rozuměli, mluvila plynne česky.“

„Ty jsi vůl,“ zasmál se.

„Ty jsi vyšinutý magor, že?“

„Ochlasta k tomu.“ Dlouze se napil.

V přihrádce se rozezvonil služební telefon.

„Prosím,“ přijal jsem hovor.

„Čau,“ ozval se nový dozorčí, „až hodíte kolegu domů, tak mám pro vás džob. Volala nějaká Andrlová, že po Suché chodí jakási ženská s děckem pod paží a dělá bordel. Má to být už od pěti

od rána a ta ženská je nějaká Jana Pressová, nebo tak nějak.“

„Co je?“ zeptal se řidič.

„Pressová, chodí s děckem u toho svého baráku a dělá bordel.“

„No tak, chlapci, hezkou šichtu,“ uchechtl se na zadní sedačce kolega z noční, „já si s dovolením vystoupím, mějte se, buzíci.“

Řidič zastavil před řadou nízkých domků.

„Kde přesně bydlí ta kráva?“

„Tady zastav. Pak po chodníku k tomu žlutému baráku.“

Pressová byla stará smažka. Fena čipovaná pervitinem. Brala od čtrnácti let. Dřív spala za perník s vaříči, kradla po obchodech, občas si vzala úvěr a neplatila. Pak otěhotněla a porodila dvojčata. Otec dvojčat seděl v kriminálu a Jana s dětmi žila z podpory a občasného prodeje fetu.

Kolega Martin vystoupil z auta.

„Z toho nebude nic dobrého.“

Vyšli jsme před žlutý nízký domek. Kolem domku byl plot, za ním stál velký černý pes.

Zazvonil jsem na zvonek. Vylezla Jana. Na sobě měla černý nátělník a riflové kraťasy, ze kterých jí lezlo popraskané břicho. V náručí držela malou holku. Zorničky měla jako dvě černé tečky na rohovce. Rychle dýchala a spustila:

„Dobrý den, už jsem vás chtěla volat. To není možné, co se tu děje.“

„Jano, co děláš?“ zeptal se Martin. Janě po čele stékala krupěj potu.

„Nic, šla jsem s Eliškou ven, ať není pořád doma.“

„Je půl sedmé ráno,“ zakroutil jsem hlavou.

„To je snad moje věc, kdy chodím s dětmi ven,“ odsekla. Přehodila si Elišku pod druhou paži.

„Já mám doma vše v pořádku. Je tu sice nepořádek, ale není tu žádná špína. I koš jsem vynesla.“

Teda kromě tebe, napadlo mě. Málem jsem se zasmál nahlas.

„Prosím tě, pojďme dovnitř, ať to v klidu probereme a neděláme divadlo,“ zkusil jsem opatrně. Usmál jsem se na ni. Jana pookřála, otevřela

dveře a my jsme vešli dovnitř. V předsíni byl velký kočár a spousta dětských bot a hraček, které ležely na zemi. Z chodby vedly dveře do dětského pokoje.

„Potichu,“ zašeptala, „Denis spí.“

V domku bylo ticho, jen Jana nahlas oddychovala. Srdce jí bušilo, její oči těkaly jako šílené.

V pokojíku byly dvě malé postýlky s vysokým okrajem a sítí. V levé spal malý Denis.

„Vidíte? Spinká. Bych chtěla říct, že tady chodí divní lidi. Přijeli v dodávce, vystoupili a myslela jsem, že tady chtějí krást. To jděte řešit.“

„Jano, oni tady staví plot.“

„Jako, že jsem bývalá fetka, tak mě neberete vážně? Volala jsem městskou a ti ani nepřijeli,“ vyjekla.

„My nejsme městská, musíš volat na 158.“

„Ale to jsou policajti jak policajti. Přece to je jedno,“ pokračovala. S Eliškou v náručí chodila po obyváku. Na zemi ležely rozházené kabely, ovladače a baterky. Všechno bylo čisté, jako by do půlnoci uklízela a pak věci zase vytahala.